

La caravana

Mai hauria imaginat que jo fos capaç d'entrar a un habitacle per la finestra, i menys si l'habitable era una caravana plena de pols, entaforada al fons d'una plaça de pàrquing, mig oblidada. Però ho vaig fer!

Una nit del mes de maig. Feia força bon temps. Era amb en Sergi. No jugàvem a lladres i serenos. No ens havíem oblidat les claus de la caravana. No marxàvem de vacances. Ens desitjàvem.

El desig no t'hauria de dur a fer bajanades.

En Sergi i jo havíem quedat per sopar aquell vespre, feia mesos que tant ell com jo n'estàvem molt l'un de l'altre. Aquell vespre, després d'un passeig ple de petons per tot el poble, petons amagats per evitar els possibles tafaners, en Sergi em proposà d'anar a casa seva. Jo li vaig dir que sí, entusiasmada. A casa tenia el meu fill de cinc anys amb la cangur; tots dos dormirien fins l'endemà. Així que en Sergi i jo, amb una mena de febrada juvenil, ens dirigírem cap a casa seva, teòricament buida.

En Sergi és divorciat. Té dos fills adolescents que viuen amb la mare, un noi i una noia, bessons, que no s'assemblen en res, però absolutament en res. Ella milita en un moviment okupa, reivindicatiu de qualsevol cosa factible de ser reivindicat. Quan et mira, si no dus rastres, t'ignora i, si et parla, ho fa en anglès, que diu que és l'idioma universal. "Encara bo que no fa servir l'esperanto!", diu sempre el seu pare. El germà bessó treballa per a un administrador de finques, estudia dret i es manifesta partidari de l'especulació immobiliària. Quan et parla, ho fa en dòlars.

La nit prevista per a l'acoblament, els germans bessons havien quedat en terreny neutral -casa del pare- per intentar arribar a un pacte respecte un immoble ocupat per uns amics d'ella i propietat d'un client amic d'ell. El típic conflicte d'interessos que pot allunyar dos germans bessons!

Quan en Sergi i jo arribàrem a la casa i veiérem llum a dins... "Els bessons!", exclamàrem tots dos alhora. Jo volia recular i deixar-ho per a un altre dia, però en Sergi estava massa entusiasmat per deixar-ho córrer.

Aleshores va tenir la magnífica idea de fer servir la caravana que té guardada al pàrquing.

Giràrem cua, esperitats pel desig, que a certes edats s'ha d'agafar al punt, i ja davant de la caravana, en Sergi m'ho va dir:

-S'entra per sota.

La porta de la caravana estava amorrada a la paret posterior del pàrquing. Un dels laterals, bloquejat per una furgoneta. Quedava lliure el darrere, amb un ull de bou; l'altre lateral amb una finestra i el sota.

-Per sota, he d'entrar-hi?

En Sergi, sense dir-me res -no hi havia temps-, va treure de no sé on un tauló amb rodes, d'aquests que fan servir els mecànics de cotxes. Àgilment s'hi estirà a sobre i, empenyent amb els peus, va lliscar sota la caravana i, per algun forat desconegut, va entrar-hi i em saludà, eufòric, des de dins:

-Ara tu!

Ni boja! Vaig pensar. Em vaig donar impuls. Si resto el contrapès dels quilos de més, dels dies que, vaga de mi, no he anat al gimnàs, i els “mitxelíns” de les berenadetes amb les amigues, es pot fer el càlcul de l’estratègia d’impuls que vaig fer servir per quedar-me acoblada a la finestra lateral de la caravana d’en Sergi.

Aquestes coses són foteses per a en Sergi, i el seu ànim i optimisme no decauen per un entrebanc tan mínim. Va tibar de mi amb totes les seves forces, però res. Va tornar a sortir de la caravana, per sota, per empènyer el meu culet (m’és menys violent, anomenar-lo *culet*), cap dins. Res. La caravana trontollava sacsejada, amb mi encastada a la finestra, com un apèndix estrany que li pengés a la caravana; com si d’una arracada humana es tractés.

Sotracs amb acoblament, sense sexe. Fressa. Crits. Sense sexe.

Els bessons ens sentiren.

Arribaren els bombers, tragueren el marc de la finestra i jo vaig lliscar dins.

Marta Pérez I Sierra

18 de juliol de 2009

Al restaurant “El Portalon” a Banys Nous em fan entrega del Primer Premi de Narrativa Maranyants 2009